

Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali. Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna, i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ Mt 28.

AI Končili sa práve výročné duchovné cvičenia v Goroka v Papue Novej Guiney. Pred poslednou večerou sme sa ako spolubratia SVD zhromaždili a neformálne diskutovali. Zrazu medzi nás zavítal Luteránsky pastor. Keď bolo ticho, tak sám inicioval zaujímavú tému. Povedal: „Bratia, ako veľmi Vám závidím celibát. Aká múdra je Vaša cirkev, že berie dar celibátu vážne.“ Všetkým bolo vidieť na tvárach začudovanie. Chceli sme vysvetlenie.

KE A on nám ho poskytol: „Viete, veľmi som sa tešil, keď som sa dozvedel, že budem môcť ako pastor naplňovať Ježišov misijný odkaz – idte, učte krstite. Lenže ja som sa oženil a do PNG som prišiel s manželkou a 3 deťmi. Každý deň si musím doslova ukradnúť hodinu od rodiny, aby som sa mohol pripravovať na kázne. Inak stále chce niečo manželka a aj deti veľa vyžadujú. Vyzerá to, že sa budeme musieť vrátiť do Nemecka, lebo manželka je nespokojná so školstvom a zdravotníctvom. Aká múdra je Vaša cirkev, že obhajuje dar čistoty a celibátu.“

DI George Weigel v knihe „The Truth of Catholicism“ takto vysvetľuje nezaujímavý dar celibátu: „Pre celibát sú 3 dôvody. Prvý je Kristologický – Ježiš Kristus bol celibátnik a každý katolícky kňaz má byť druhým Kristom /ikonou Krista/, preto má byť ako Kristus. Druhý dôvod je Eschatologický – vo večnosti neexistuje manželstvo, vo večnosti sa ľudia neženia a nevydávajú. Tretí dôvod je Ekleziologický – kňaz má byť vo svojej službe maximálne slobodný pre lásku ku každému, kto ju potrebuje pre budovanie Božieho kráľovstva.“ A to bol prípad toho pastora.

PAR Dnes sa dar celibátu veľmi spochybňuje. Argumentuje sa tým, že bez celibátu by bolo viac kňazských a misijných povolání. Lenže skutočnosť to ukazuje v inom svetle.

MY Do tejto diskusie prispel svojím dielom aj kardinál Róbert Sarah, pôvodcom z Afriky. V knihe *Z hloubi srdce* píše: „Začiatkom roku 1976 som ako mladý kňaz navštívil niekoľko odľahlých guinejských dedín.

Niektoré z nich kňaz nenavštívil takmer desať rokov, pretože prezident Sékou Touré vyhnal európskych misionárov. Kresťania naďalej učili deti katechizmus a modlili sa každodenné modlitby a ruženec. Prejavovali veľkú úctu Panne Márii a v nedeľu sa schádzali, aby počúvali Božie slovo. Mal som šťastie stretnúť týchto mužov a ženy, ktorí si zachovali vieru bez akejkoľvek sviatostnej podpory, bez kňazov. Žili podľa Božieho slova a svoju vieru udržiavali živú každodennou modlitbou. Nikdy nezabudnem na ich nepredstaviteľnú radosť, keď som celebrol svätú omšu, ktorú už tak dlho neslávili. Dovoľte mi povedať s istotou a dôrazom: som presvedčený, že keby boli v každej dedine vysvätení ženatí muži, boli by hlad veriacich po Eucharistii uhasili. Ľudia by boli odrezaní od radosti z toho, že v kňazovi prijímajú druhého Krista. Lebo chudobní inštinktom viery vedia, že kňaz, ktorý sa zriekol manželstva, im venuje všetku svoju lásku. Koľkokrát, keď som dlhé hodiny putoval medzi dedinami pod horúcim slnkom so svojou príručnou "kaplnkou" v batožine na hlave, som sám prežíval radosť z obety pre Cirkev, svoju manželku. Keď som sa plavil na provízornom člne cez močiare a medzi lagúnami alebo prekonával nebezpečné prúdy, ktoré hrozili, že nás pohltia, cítil som na vlastnom tele radosť z toho, že som sa dal úplne k dispozícii Bohu a odovzdal sa jeho ľudu. Ako veľmi by som si priať, aby všetci moji spolubratia na svete mohli zažiť prijatie kňaza v africkej dedine, ktorá v nich spoznáva Krista - manžela! Aká explózia radosti! Aký sviatok! Vďačnosť ľudí za tento dar v Kristovi sa prejavuje spevom, tancom, jasotom, jedlom. Svätenie ženatých mužov by mladé cirkvi v misijných oblastiach pripravilo o túto skúsenosť prítomnosti a navštívenia Krista, ktorý sa dáva v osobe kňaza žijúceho v celibáte. Bola by to obrovská pastoračná tragédia, ktorá by ešte viac ochudobnila evanjelizáciu. Som presvedčený, že ak sú mnohí západní kňazi alebo biskupi ochotní relativizovať veľkosť a dôležitosť celibátu, je to preto, že nikdy nezažili konkrétnu skúsenosť vďačnosti kresťanského spoločenstva. Nehovorím to len v ľudskom zmysle. Myslím, že v tejto vďačnosti je skúsenosť viery. Chudobní a jednoduchí môžu očami viery rozpoznať prítomnosť Krista, manžela Cirkvi, v celibátnom kňazovi.“

ADE Budme aj my vďačný za dar kňazského celibátu. Spreádzajme kňazov misionárov svojimi modlitbami a obetami, aby ich dar celibátu motivoval k budovaniu Božieho kráľovstva všade na tejto zemi. Amen.